

Litoměřice, 25. března 2020

DOPIS MLÁDEŽI

Milí mladí přátelé,

za několik málo dní, v sobotu před Květnou nedělí 4. dubna t.r., jsme se měli sejít tak, jak to každoročně v Litoměřicích bývá vždy před Velikonocemi při „Diecézním setkání mládeže“. Program setkání byl P. Jozefem, P. Jirkou, Klárou, Josefem a Janem – příchovickým týmem a jejich spolupracovníky do detailů zorganizován, a připraveni byli i hosté, kteří se měli s Vámi podělit o zkušenosti ze svého vlastního křesťanského života. Naše katedrála sv. Štěpána Vás očekávala a biskupské město Litoměřice by bylo rádo obohaceno Vaší přítomností, byť jen na několik hodin. Všechno se rázem změnilo. Nikdo z nás nemůže s jistotou tvrdit, že „diecézko“ se uskuteční v náhradním srpnovém termínu, ač bychom tomu byli rádi, nikdo se dnes nemůže s jistotou zaručit, že Vaše pouť do Svaté země, odložená na závěr letošního roku, opravdu bude. Jsme zvyklí zvláště u našich starších křesťanů slyšet slova: „dá-li Bůh!“. Skutečně, s plným vědomím dospělých a zodpovědných katolíků, za něž Vás pokládám, můžete pravdivě, jako vyznání i Vy vyslovit podobná slova. Dá-li Bůh, setkáme se opět, dá-li Bůh, uvidíme se příště, dá-li Bůh, pojedeme spolu na pouť atd. Dovolím si tvrdit, že si nyní my všichni, ať jsme jakéhokoliv věku, ověřujeme hlubokou pravdu o našich lidských možnostech a schopnostech. Člověk není bohem. Jako lidé jsme limitováni, nejsme prostě pány všeho. Domnívám se však, že toto důležité zjištění nám poskytne příležitost otevřít své oči jinak než doposud, a spatřit něco, co jsme bez povšimnutí jen přecházeli. Současná nelehká situace, dotýkající se už téměř všech lidí na naší planetě, může jemně otevřít i náš sluch pro tóny a zvuky, které bychom jindy ani nezaslechli.

V těchto dnech se na mne obrací mnoho lidí. Jsou to moji i Vaši bližní, věřící i nevěřící. Kladou mně otázky, vyjevují mně svůj strach a své nejistoty, úzkosti, obavy před zatím nezastavitelnou epidemií, ale sdělují mně i své podněty a postřehy. Z nynější elektronické korespondence bych pro Vás vybral několik myšlenek, které mně svěřili mladí lidé. Jedna dívka a jeden mládenec, abych vybíral spravedlivě a vyváženě. Mladá dívka mi píše, že právě v této karanténní době, došlo v jejím životě víry ke zlomu. Sice přemýšlela o tom, co ji bylo karanténními opatřeními omezením pohybu odňato, ale současně si uvědomila, že ji bylo něco úžasného přidáno: poznání, které ji už nikdo nikdy neodejme, že totiž Kristus se nedá umístit do žádné karantény, i když veřejné bohoslužby se zatím konat nemohou a kostely mnohde zůstávají uzavřeny. Ježíš není sevřen žádným omezením, proto je s ním napořád. A onen píšící mládenec? Prý před několika dny procházel litoměřickým náměstím a zdálo se mu divné, že poletující ptáčekové až příliš nahlas povykují, štěbetají si a propěvují. Až po chvíli mu došlo, že město ztichlo!

Milí mladí přátelé, myslím na Vás. Modlím se za Vaše rodiče, prarodiče a sourozence, všechny Vaše přátele a známé, kamarády a kamarádky. Prosím, pamatujme na všechny nemocné, jejich ošetřovatele a na ty, kdo rozhodují o nepopulárních opatřeních této nouzové doby. Přeji Vám požehnané Velikonoce a pevně věřím, že i Vám, nám všem, tento vážný čas něco zatím netušeného, ale užitečného přinese tak, jako přinesl například zmiňované dívce a mládenci. V Kristu Vás

MONS. JAN BAXANT
biskup litoměřický